

Στὴν Καλλιθέα λειτουργεῖ φέτος ἓνα συμπαθητικότατο θεατράκι, τὸ «Θέατρο τοῦ 59». Ἀπαρτίζεται ἀπὸ νέους, πρωτόπειρους, πρωτοφανέρωτους ἡθοποιούς. Οἱ νέοι αὐτοὶ ἡθοποιοὶ προέρχονται ἀπὸ διάφορες σχολές καὶ δὲν ἔχουν ἐνότητα τόνου καὶ ἐρμηνευτικοῦ τρόπου. Ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου καὶ σκηνοθέτης κ. Ἀλκουλῆς, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι σκηνοθέτες τοῦ θιάσου, ὁ κ. Ν. Παπαδάκης καὶ ὁ κ. Π. Ἀποστόλου, δὲ δείχνουν ὅτι ἔχουν, γιὰ τὴν ὥρα, τὴν ἱκανότητα νὰ συναρμολογήσουν καὶ νὰ συνταιριάσουν τὰ ἀνομοιογενῆ στοιχεῖα. Ἔτσι οἱ παραστάσεις τοῦ «Θεάτρου τοῦ 59» ἔχουν ἓνα πολὺ ἐκδηλο μαθητικὸ καὶ ἐρασιτεχνικὸ χαρακτήρα, ἀλλ' ὅπωςδῆποτε τίς ἐλλείψεις τοῦ ὁ θίασος τίς ἀναπληρώνει μὲ τὸ ζῆλο καὶ τὴ φλόγα

πού αίσθανόμαστε να καίει μέσα σ' όλα αυτά τὰ νέα παιδιά. Ἡ φιλόγα αὐτὴ πρέπει νὰ εἶναι πολὺ αἰσθητὴ καὶ μεταδοτικὴ, γιατί, ἐνῶ ὅλοι οἱ θίασοι πού στεγάσθηκαν ἕως τώρα στὸ θέατρο τῆς Καλλιθέας καὶ ἔπαιζαν ἔργα τῆς ρουτίνας, δοκιμασμένα κι ἐξασφαλισμένης ἐπιτυχίας, τὰ κρατοῦσαν στὸ πρόγραμμα μόνο μιὰ ἐβδομάδα, ὁ «Θίασος τοῦ 59», πού φιλοδοξεῖ νὰ παρουσιάσει ποιότητα, καὶ τὸ ἐπιτυγχάνει μόνο ἐν μέρει, κατορθώνει νὰ παίξει τὰ ἔργα του συνέχεια τρεῖς ἐβδομάδες. Τοῦτο δὲν μπορεῖ νὰ σημαίνει ἄλλο παρὰ πῶς ὁ ἐνθουσιασμός του διοχετεύει κάποιο μαγνητισμό, κι ὅτι στὴν Καλλιθέα ἡ ποιότητα, ἡ ἐπιδίωξή της τουλάχιστο, κέρδισε μιὰ μικρὴ νίκη.

Ὁ «Θίασος τοῦ 59» ἄρχισε τίς παραστάσεις του μ' ἓνα ρομανικὸ ἔργο γιὰ τὸ ὅποιο πρόφθασα νὰ κάνω λόγο πρὶν ἀρρωστήσω. Ὑστερα ἀνέβασε ἓνα ἐλληνικὸ πρωτόλειο, τὴν «Ἀστραπὴ» τοῦ κ. Ἀντρίτσου, ἓνα ἀπὸ κεῖνα τὰ ἐργάκια πού εἶναι τόσο σωστὸ ὅσο καὶ δύσκολο νὰ παίζονται, γιατί, ἐνῶ ἔχουν ὁρισμένες ἀρετὲς πού δίνουν ὑποσχέσεις καὶ πρέπει οἱ εἰδικοί νὰ τίς προσέξουν, ἔχουν καὶ σημαντικὰ καὶ βασικὰ ἐλαττώματα, πού ἀποκροοῦν τὸ μεγάλο κοινό. Ἡ «Ἀστραπὴ» ἀνήκει στὴν κατηγορία τῶν ἔργων πού μόνον εἰδικὰ θεάτρα καὶ εἰδικοί θίασοι (πού ἐμφανίζουν τὰ ἔργα πολὺ λιτὰ καὶ μὲ πολὺ λίγα ἔξοδα, κι ἀποβλέπουν περισσότερο σὲ μιὰ προβολὴ παρὰ σὲ εἰσπράξεις) μποροῦν ν' ἀποφασίσουν καὶ νὰ τολμήσουν νὰ παίξουν. Τὸ πιὸ ἀξιόλογο σημεῖο του εἶναι ἡ ὑπόθεσή του, ἡ θέση του. Ὁ συγγραφέας θέλει νὰ δείξει τὴν εὐεργετικὴ ἐπίδραση ἐνὸς ἀτόμου πού διατηρεῖται ἀγνό, σὲ μιὰ διεφθαρμένη ὁμάδα. Ἡ ὑπόθεση ἀναπτύσσεται μὲ πολλὰς ἀδεξιότητες καὶ πολὺ μονογραμμικά, ἀλλά, τὸ ἐπαναλαμβάνω, σὲ ὁρισμένες στιγμὲς ὑπάρχουν ἐνδείξεις ὅτι ὁ συγγραφέας ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ ἐξελιχθεῖ καὶ νὰ γίνεῖ κάποτε κύριος τῆς Τέχνης.

Ἡ κατὰ πολὺ πιὸ ἐνδιαφέρουσα παράσταση πού ἔδωσε τὸ «Θέατρο τοῦ 59» ἦταν ἡ τρίτη. Παρουσίασε σὲ «παγκόσμια πρεμιέρα» τοὺς «Ἐπιτρέποντες», μιὰ κωμωδία τοῦ Μενάν-

δρου, τοῦ πατέρα τῆς νεώτερης κωμωδίας, ποῦ πρῶτος μετέφερε τὸ κωμικὸ στοιχεῖο ἀπὸ τοὺς φανταστικούς κόσμους καὶ τὴ σάτιρα γενικῶν καταστάσεων στὴν καθημερινότητα. Οἱ «Ἐπιτρέποντες» βρέθηκαν ἡμιτελεῖς· τοὺς συμπλήρωσε, ἀφοῦ τοὺς μετέφρασε, ὁ κ. Σφυρόερας. Βέβαια, στὴν ἀνάπτυξη τῆς πλοκῆς ὑπάρχουν κενά, ἀλλ' ὄχι ἀγεφύρωτα, καὶ γενικὰ εἶναι ἐκδηλο ὅτι ὁ κ. Σφυρόερας ἐργάσθηκε μὲ εὐσυνειδησία, μὲ κατανόηση καὶ ὥρες ὥρες μὲ ἐμπνευση. Ὁλη ἡ μετάφραση-διασκευή του ἔχει τὴ σφραγίδα τοῦ καλοῦ γούστου.

Ἡ κωμωδία παίχθηκε, ὅπως τὸ εἶπα κιόλας, χωρὶς κανένα συνταίριασμα τῶν ἐρμηνευτῶν, ἀλλὰ μὲ πολὺ μπρίο καὶ κέφι ἀπὸ ἀρκετοὺς ἡθοποιούς. Ἰδιαίτερα ξεχώρισα τὸν κ. Ἰάκ. Ψαρᾶ, τὴν Κα Κρ. Κωνσταντέλλου καὶ τὴν Κα Μ. Ρῶτα, προπάντων γιὰ τὴν πλαστικὴ καὶ τόσο ἐκφραστικὴ μάσκα ποὺ διαμόρφωσε. Οἱ σκηνογραφίες καὶ οἱ ἐνδυμασίες τῆς Κας Α. Ζαῖμη, παρόλο ποὺ κατασκευάσθηκαν μὲ πολὺ φθηνὰ ὑλικά, ἦταν χαρούμενες, ἀπέδιναν τὴν εὐθυμία καὶ τὸ ζωηρὸ χρῶμα ποὺ πρέπει ν' ἀναδίνεται ἀπὸ τὴν κωμωδία. Ἀπὸ τότε ποὺ ἐργαζότανε στὸ θέατρο τοῦ κ. Καραντινοῦ, ἡ Κα Ζαῖμη καλλιέργησε κι ἀνέπτυξε πολὺ τὸ καλαισθητικὸ της αἰσθητήριο.